

Ema: Chilensk film fænger med flydende klip og flammekaster

Publiceret 16/10/2020 i [Kultur/Film](#) af [Frederik Bojer Bové](#)

FILM // ANMELDELSE – Hvis nu danske filmfans af en eller anden årsag skulle have fået smag for dans på film, så er der kommet en eminent ny dansefilm på Blockbuster, i samarbejde med Filmperler. Instruktør Pablo Larrain og hovedrolleindehaver Mariana Di Girolamo skaber et dybt fascinerende kvindeportræt, bl.a. ved hjælp af dans med flammekaster.

'Jeg gør som det passer mig'. Cirka sådan siger Ema, titelkarakteren i den nye film af chilenske Pablo Larrain. Hun er kunstner, danser, hun skaber og overskrider grænser. Hun kan ikke rigtig tage sig af det når hendes eks-mand råber: *'Det er præcis det, som er problemet!'* tilbage i hovedet på hende. Han burde også tage og tie stille. Det plejede at være ham, som var kunstneren, koreografen af Emas dans. Nu er det Emas tur.

Det er kort fortalt, hvad filmen handler om. Den er ret elliptisk og fragmenteret fortalt, men det er fortællingen om en ung kunstner, der træder ud af sin koreografs skygge, og finder sin egen vej frem. På godt og ondt. For det er et teaterstykke der involverer virkelige mennesker.

Pablo Larrain træder med *Ema* videre ud af sin egen sti, omend han aldrig nogensinde virker som om han gør præcis hvad der passer ham. I stedet tilpasser han endnu engang sine utallige æstetiske idéer til den fortælling, han er i gang med at udfolde. Det er den tendens, der har gjort ham til en af årtiets bedste filmskabere.

Fortællingen om en farlig kunstner

I starten er Ema (Mariana Di Girolamo) i krise. Hun har mistet sit barn, og ægteskabet med Gastón (Gael Garcia Bernal) har svært ved at overleve tabet. Det er til at starte med ikke helt klart hvad der er sket, men efterhånden finder vi ud af, at sønnen Polo var adopteret, at ægteparret Ema og Gastón aldrig helt lærte at håndtere drengen, at drengen reagerede voldsomt, satte ild til ting, og at de så derefter bortadopterede ham igen. Nu forsøger Ema at finde en ny vej frem.

Til at starte med er det svært at holde af Ema, hun har svigtet sit barn, hverken hun eller Gastón virker specielt sympatiske i deres interne skænderier, og for at være helt ærlig er de første dansescener heller ikke specielt fantastiske. Men hold ud. Dansen bliver mange gange bedre, ligesom filmen begynder at finde sin helt egen æstetiske stil.

Og Ema? Nja, det skal jeg ikke direkte afsløre her. Hun bliver Kunstner med stort K. Og de er ikke altid synderligt sympatiske. Men i det mindste er der et vidunderligt kort klip, hvor Gastón ser ud til at indse, præcis hvilken slags kvinde han har været gift med, og rædslen står mejslet i hans ansigt. Andre tilskuere ser en del mere beundrende på hende.

Kunstner vs verden

Det er tredje gang Gael Garcia Bernal spiller med i en film af Pablo Larrain. I *No* fra 2012 var det ham, der var kunstneren. Han spillede reklamemand, der lavede glat og effektiv pop-kampagne mod Pinochet i valgkampen i 1990. Idéen om at kultur kunne ændre verden, syntes at chokere den lille mand lige så meget, som den chokerede regimet.

Pablo Larrains filmografi fremstår som et af de mest fascinerende kunstprojekter om forholdet mellem kunstner og omverden længe.

I *Neruda* fra 2016 var Bernal lige så meget beskuer. Her var det digteren Pablo Neruda (Louis Gnecco) der havde kunstnerens evne til at skabe historier og karakterer, og Bernals politimand Peluchonneau endte som en marionet i den store forfatters gigantiske

fortælling. Den mærkværdige film lod vitterlig til at blive mere og mere poetisk, som om digterens energi langsomt tog magten fra den virkelige historie.

Læg hertil *Jackie*, om Jackie Kennedys bestræbelser på at definere John F Kennedys eftermæle efter mordet på ham, og *Tony Manero* om en chilensk danser, der forsøger at vinde en konkurrence om at ligne John Travoltas karakter fra *Saturday Night Fever* mest muligt, og Pablo Larrains filmografi fremstår som et af de mest fascinerende kunstprojekter om forholdet mellem kunstner og omverden længe. Kunstnerne vil bestemme. Men verden stritter ofte imod.

Unikke Larrain

Det gør den også i æstetikken. Pablo Larrain arbejder med nogle af de bedste, bl.a. den uforlignelige fotograf Sergio Armstrong, ligesom soundtracket den her gang er af den chilenske producer Nicolás Jaar. Men Larrain har aldrig rigtig opdyrket en helt egen Larrain'sk stil. Der er elementer, som jeg efterhånden vil sige er umiskendelig Larrain'ske, såsom den flydende klipning, der får fortid og nutid til at flyde sammen, de meget flotte close-ups, de glidende kamerature. Men han bruger hele tiden nye idéer.

No brugte samme videokamera, som man brugte til reklamer i 1990, og ligner intet andet. I *El Club* fra 2015 var der arbejdet med lys og skygge på en helt sublim måde. *Jackie* var fragmentarisk som et traume – og forsøgte ligeledes at efterligne fotografier fra tresserne – og *Neruda* poetisk som en digters udlægning. I *Ema* er der pludselig en hel masse dans, neonlys og kroppe i bevægelse. Hver film er ny og anderledes, men efterhånden er der bare også scener, som nærmest kun kan laves af Larrain.

Ema er en lille smule mindre unik. Men det er en perle.

Dem er der mange af i *Ema*, men de kommer nærmest først efter lidt tid, og filmen er så flydende og fragmenteret, at det først er bagefter, jeg sådan rigtig har fået ting til at falde på plads. Som når Ema finder ud af, at hun i virkeligheden gerne vil danse til reggaeton, ligemeget hvor forkeret og apolitisk Gastón synes, at det er. Og når hun finder en flammekaster, som hun gør brug af om natten på storbyens gader (seriøst). Og når til sidst brikkerne begynder at falde på plads, og det går op for folk, hvem som er brikker, og hvem der har format til at flytte og manipulere.

Så er *Ema* endnu et suverænt stykke filmkunst, ulig ret meget andet. Neon-æstetikken ligner en lille smule noget, som mange andre arbejder med for tiden, og det får *Ema* til at være en lille smule mindre unik. Men det er en perle. Den passer godt som første film i Filmperlers samarbejde med Blockbuster.

Ema
102 minutter
Angel Film

Fotocredit: Pressefoto

- FREDERIK BOJER BOVÉ
- SENESTE ARTIKLER

Frederik Bojer Bové (født 1.12 1986) er cand.mag. i Moderne Kultur og Kulturformidling og BA i Historie. Han blogger om film på kronoper.dk, er dansk redaktør på tidsskriftet Cinema Scandinavia og har været programlægger på Copenhagen Architecture Festival.